

VI.

Въ Геенната.

(Разговоръ между Макиавеля и Гутенберга.)

Макиавель.

Какво блъсти
Въ очить ти,
Що тъй димѣтъ като волкани,
О чловѣче окаянный ? . .

Гутенбергъ,

Въ главата ми кипѣтъ метали растопени,
Жельзо, медъ, крушумъ ! . .
Уви ! . . Чловѣшкий умъ
Исплаща тукъ, чрезъ менъ, лъжитъ си безчетни !

Макиавель,

На земний миръ какво извърши престѣпление,
Кого уби, кого отрови,
Кого осѣди на окови
По завистъ или отмъщенье,
Кому отне, на дирний часъ, церковното прощенье,
Или пѣкъ живъ кого зарови,
Кои прогони сироти отъ бащини дворове,
Въ коя душа на Бога върна, хвърли
Нечисти чувства, страсти върли,
Кой свѣтъ разумъ помрачи съ безумното сумнѣнье,
Че си наказанъ тъй, по-грозно и отъ мене ?

Гутенбергъ,

Преди да чуешъ кой съмъ ази,
Преди да разберешъ небето що ме мрази,
Кажи ми кой си ти ?

Макиавель,

Единъ жестокъ Софистъ, на име Макиавель !
Въ живота си азъ бѣхъ, уви !
На сѣки Каинъ другъ, и врагъ на сѣки Авель !
Азъ бѣхъ учителъ на земнитъ деспоти,
Азъ прашахъ на война несвѣстнитъ илоти,